

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 kwietnia 2024 r. w sprawie T-112/22, Svenska Bankföreningen i Länsförsäkringar Bank, wniesione w dniu 27 czerwca 2024 r. przez Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet

(Sprawa C-459/24 P)

(C/2024/4851)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet (przedstawiciele: P. Hansson, M. Eriksson, M. Persson, advokater)

Druga strona postępowania: Länsförsäkringar Bank AB, Komisja Europejska, Królestwo Szwecji

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu;
- wydanie ostatecznego wyroku w niniejszym postępowaniu lub, w razie potrzeby, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie zarzutów, które nie zostały jeszcze zbadane; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – naruszenie prawa w ramach stosowania art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie określania celu

Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, oceniając i ustalając, że celem podatku od ryzyka jest opodatkowanie „instytucji kredytowych stwarzających ryzyko systemowe”, ponieważ nie jest on zgodny z celem przedstawionym przez Szwecję w procesie legislacyjnym, który miał polegać na opodatkowaniu dużych instytucji kredytowych.

Zarzut drugi – naruszenie prawa w ramach stosowania art. 107 TFUE i art. 108 TFUE w zakresie w jakim stwierdzono braku poważnych trudności

W ramach zarzutu drugiego strona wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1, art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 4 ust. 2 i 4 rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, stwierdzając, że Komisja nie napotkała na poważne trudności w ramach oceny (i) celu, (ii) każdego z elementów składających się na system odniesienia oraz (iii) istnienia jakiegokolwiek odstępstwa od systemu odniesienia. Po pierwsze, jeśli chodzi o cel, Sąd naruszył prawo, stwierdzając, pomimo niejasnego i nieprzejrzystego sformułowania celu, że Komisja nie napotkała na poważne trudności w ramach oceny tego celu.

Po drugie, nawet gdyby Trybunał uznał, że Sąd prawidłowo ustalił cel i że nie wystąpiły poważne trudności w tym względzie, Sąd naruszył prawo, badając elementy składające się na system odniesienia: (i) podstawę opodatkowania, ponieważ długi nie stanowią miary „ryzyka systemowego”, co jasno wynikało z informacji dostępnych Komisji, (ii) podmioty podlegające opodatkowaniu rozpatrywanym podatkiem, ponieważ z informacji dostępnych Komisji na etapie przyjmowania decyzji wynikał brak spójności między podmiotami podlegającymi opodatkowaniu podatkiem od ryzyka a celem tego podatku oraz (iii) próg podatkowy, ponieważ informacje dostępne Komisji na etapie przyjmowania decyzji wskazywały, że wybór progu nie był dobrze dostosowany do tego aby uchwycić instytucje o znaczeniu systemowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Po trzecie, w nawiązaniu do tego, co zostało powiedziane wcześniej, Sąd naruszył prawo, oceniając i stwierdzając, że Komisja nie miała powodów by żywić wątpliwości co do tego, czy instytucje kredytowe powyżej i poniżej progu podatkowego znajdowały się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej.

Zarzut trzeci – naruszenie obowiązku uzasadnienia

Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że skarżące w pierwszej instancji nie wykazały, że upadłość instytucji kredytowych niepodlegających opodatkowaniu stanowiłaby ryzyko systemowe, podczas gdy skarżące w pierwszej instancji de facto przedstawiły taki argument, który nie został oceniony przez Sąd. Ponadto Sąd błędnie zinterpretował argumentację przedstawioną przez skarżące w pierwszej instancji, i wreszcie, skutkiem tego Sąd błędnie określił cel podatku, dokonał nieprawidłowej oceny szeregu argumentów przedstawionych przez skarżące.

Zarzut czwarty – przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów

Wreszcie, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i dowody, określając cel podatku, ponieważ ustalony cel nie wynikał z projektu ustawy.
